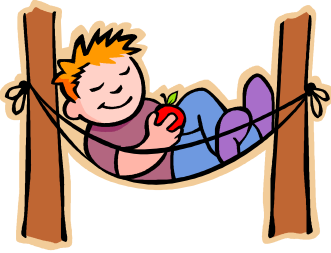

Tobias, een verhaal van een verzorgende.

Vorige week had ik avonddienst, mijn favoriete dienst. Lekker uitslapen, de nodige klussen aan het thuisfront klaren, op het gemakje boodschappen doen en om 14.45

richting werk. Dat is voor een avondmens als ik echt heel fijn. Als ik op de afdeling kom liggen de meeste bewoners een middagdutje te doen. De overige bewoners verblijven in de huiskamer. Er heerst een serene rust. Het zonnetje schijnt naar binnen, geen radio of tv, stilte. Geen prikkels, alleen rust, en dat is voor deze mensen zo belangrijk, want ze moeten de hele dag al van alles.

De uitslapers worden vaak om 7 uur al gewekt, de vroege vogels worden om half 12 gewassen. Van allebei word verwacht dat ze voor 9.30 uur ontbijten, de een in de huiskamer, de ander verplicht ontbijt op bed.

Naar het toilet gaan moet echt voor het warme eten hoor. Warm eten wat middags wordt genuttigd, bloemkool met verse worst, maar je hebt liever de boontjes met karbonade van de buurman, dus eet je niet goed. 's Avonds wordt er brood gegeten, waardoor je weer denkt dat het middag is, want dan at je thuis brood en niet met allemaal vreemden om je heen, maar met je eigen fijne gezin.

De fysio komt tussendoor, want er moet toch gewoon gelopen worden, op je aangepaste schoenen, of je nou zin hebt of niet, die heupen moeten los...

Tussendoor de kapper en de dokter die nog even komen kijken. Dan weer de zuster met medicijnen en dan heb je nog geluk dat je geen diabeet (insuline spuiten) bent of sondevoeding moet krijgen ..

Maar ja, de pedicure komt wel weer bij iedereen. Het is allemaal heel goed bedoeld en natuurlijk niet zo zwart wit als ik omschrijf, want de bewoners mogen echt wel veel zelf bepalen, alleen is dat zo moeilijk als je Alzheimer hebt .....

En dat die heupen los moeten is waar, maar dan liever op André Rieu dan met de fysio, toch? En dat gebeurde hoor. Na het uit bed komen werd er thee gedronken, gegeten en koffie gedronken. De bewoners zijn op zich vrij rustig en er is een beetje tijd, dus kan er een dvd opgezet worden. Bij de eerste tonen zie ik al een vingertje omhoog komen, mee bewegend op de muziek. Een ander zegt dat het haar oom is die zo mooi speelt.

Een stille man, erg op zichzelf en soms ook zeer agressief, staat op en komt naar me toe. Ik ben op mijn hoede en kijk naar zijn ogen. Ogen die niet boos, maar blij kijken.

Ik ontspan weer wat en glimlach naar hem. "Hallo" zeg ik, "wat leuk dat u er bent. Mag ik deze dans van u," vraag ik hem. Ik ben toch wat onzeker en hoop niet dat hij dat merkt. Hij twijfelt en kijkt me lang aan, dan opeens pakt hij mijn hand en danst met me. Mijn collega weet niet wat ze ziet en ook ik ben ontroerd en verbaasd.

Is dit de boze oude baas die we soms met twee zusters moeten vasthouden om weer een beetje rustig te worden?

Komt het door mij of door André .. ? Ik gok het laatste.

Het dansje duurt niet lang, opeens laat hij los en loopt weg.

Maar deze kleine momenten zijn zo ontzettend waardevol. Voor hem omdat hij toch heel even ontspannen was. Voor mij , omdat ik gek ben op dansen, al is het dan niet op André Rieu ;-) Maar zeker voor zijn vrouw, toen ik dit voorval een aantal dagen later aan haar vertelde glom ze van trots!

Haar man danste altijd met haar door het leven. Zo liefdevol en vrolijk was hij altijd. Voor alles en iedereen. En ze was zo blij dat wij nu ook deze kant van hem hadden kunnen zien in plaats van de boze oude baas. Want dat is echt de schuld van Alzheimer!

Zijn vrouw gaf de tip om deze mijnheer op een joviale manier te benaderen, noem hem Tobias of apie zei ze .. Nou, mijn collega heeft het geweten. Ze gaf "Tobias" een joviale klap op zijn schouder en kreeg een thermoskan koffie naar d'r hoofd. Als de dop goed vast had gezeten was het nog niet zo erg geweest ..

En gelukkig weten wij ook dat dat de schuld is van Alzheimer. Zeker na het lezen van mijnheer zijn dossier weten wij dat deze Tobias een ontzettend lieve man is.

Hij stond voor iedereen klaar, was een echte dierenvriend(was?) Dat is ook de reden dat er veel bezoek voor Tobias komt, veel vrienden en bekenden.

Zijn boze buien vind ik vooral voor hem vervelend en verdrietig, niet voor mij.

Het is nooit persoonlijk, ik heb geleerd hoe ik hier mee om moet gaan. Voor hem is het een last, een frustratie, een troebele wereld ..

Aan mij de taak om dit te verlichten, althans dat is wat ik wil.

En ik spreek met mijn collega af om te kijken of we een hond op de afdeling kunnen krijgen voor onze lieve dierenvriend. Een aaihond heet dat geloof ik ..

Want dat heeft hij wel verdiend toch, dat apie ..

(Verzorgende, De Meerpaal, Vlaardingen)

Ik beluister later een audiobook van Godfried Bomans, in de vorige eeuw bekend schrijver uit Haarlem. Hij vertelt daar over welke invloed godsdienst op ons taalgebruik heeft. In het geval van de naam Tobias, zegt hij, spreken de Protestanten deze naam uit met de klemtoon op To, dus **Tobias**. Katholieken zeggen: **Tobias**.

Als je de redenering omkeert, dan is het dus ook zo: hoe je door iemand genoemd wordt zo zet deze je neer. Noem ik bijvoorbeeld Tobias Tobias, terwijl hij **Tobias** is, dan beledig ik hem?

Zeker in de eerste helft van de vorige eeuw lag het in veel streken erg gevoelig 'wat' je was en waar je (niet) bij hoorde, bij mocht horen of bij wilde horen..... Het kan tot klappen leiden....

(Ron)

